

## นิมิตพิศวงเรื่อง

### พระเจ้านั่งไถ่

#### ต. หางตง อ. หางตง จ. เชียงใหม่

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 19 กรกฎาคม 2540 ตรงกับเดือนแปด (10เหนือ) ขึ้น 15 ค่ำ ซึ่งวันนี้ถือว่าเป็นวันเข้าพรรษาของประเพณีไทย และถือกันว่าเป็น วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาวันหนึ่งที่ชาวพุทธศาสนิกชนควรรับรู้คือ วันนี้เป็น วันที่พระพุทธเจ้าของเราได้บัญญัติไม่ให้พระสงฆ์เดินจาริกแสวงบุญ คือให้อยู่กับที่ ในวันที่ทั้งวันตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล แสนไชย ) ได้ทำงานอันเป็นกิจวัตรประจำวัน คือต้อนรับผู้คนที่มาเยี่ยมเยียนซึ่งคนส่วนมาก ก็มีความทุกข์กาย ทุกข์วาจา ทุกข์ใจ มาขอคำปรึกษาหารือเพื่อจะได้สบายใจขึ้นและมีแรงต่อสู้กับสภาวะของโลกต่อไป เมื่อทำธุระอันเป็นกิจวัตรประจำวันหมดแล้วก็เป็นเวลาเย็นจนเข้ากลางคืนถึงเวลา ประมาณ 3 ทุ่มเศษ ตัวข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกง่วงนอนซึ่งเป็นสัญญาณบอกถึงเวลาที่ ตัวข้าพเจ้าจะต้องเดินทางเข้าสู่โลกวิญญาน เมื่อมีความรู้สึกง่วงนอนตัวข้าพเจ้า จึงได้ขอเวลาจากพ่อแม่และญาติพี่น้องเข้าห้องนอน ทางด้านพ่อแม่ญาติพี่น้องก็ อนุญาตให้เข้าไปนอน เมื่อเข้านอนนั้นตัวข้าพเจ้าได้นอนเหยียดแข้งตรงอยู่ใน ลักษณะนอนหงายมือก็เหยียดตรงแล้วก็หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ มารู้สึกตัวอีกทีก็ได้พบท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชพาผมไปแล้ว โดยการ ไปก็ไปเหมือนทุกครั้งคือไปในลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็วปราศจากน้ำหนักและ ไรทิศทางโดยก่อนที่จะไปกับท่านทั้งสอง ตัวข้าพเจ้าก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ใน ลักษณะเหมือนกับเวลาที่นอนครั้งแรก คือมีลักษณะนอนหงาย มือและเท้าเหยียด ตรงท่านพญาพิงคราชได้ยิ้มให้ผมที่มุมปากนิดหนึ่งแล้วเอ่ยปากชวนผมว่า “ไปกัน เถอะถึงเวลาที่จะต้องไปแล้ว” ในระยะทางที่ปลิวขึ้นไปนั้นก็ได้ไปไกลพอสมควร ท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมลงสู่สถานที่แห่งหนึ่ง ที่แห่งนั้นเป็นลานโล่งกว้างและเป็นเนินขึ้นมานิดหน่อย เมื่อลงแล้วท่านทั้งสองก็ได้พาผม เดินไปข้างหน้าซึ่งเป็นทางเดินอยู่แล้ว ทางเดินเส้นนี้มีความกว้างประมาณสี่วา ทางเดินครั้งนี้มีลักษณะเหมือนเดิมอยู่บนพรมหรือบนหญ้า เพราะมีความรู้สึกนุ่มเท้าตลอดการเดินทางเส้นนี้จะมีกลิ่นหอมตลอดไปทั่วบริเวณ กลิ่นหอม อันนี้คล้ายกับกลิ่นดอกพิกุล(ดอกแก้ว) ในระหว่างการเดินทางผู้เป็นประธานใน การนำทางก็ได้พูดและปรารภเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกมนุษย์ ซึ่ง ส่วนมากท่านได้พูดถึงความวุ่นวายทั้งคดีโลกและศีลธรรม อันเกิดมาจากกิเลสที่ เกิดขึ้นจากมนุษย์ทั้งนั้น ถูกलग ยศ สรรเสริญล่อไป มนุษย์โลกผู้มีกิเลสก็เดิน ตามไปเหมือนเขาเอาน้ำตาลมาล่อมด มดก็เข้าไปเมื่อเข้าไปแล้วก็จมอยู่กับความ หวานของน้ำตาลนั้นจนถึงตัวเองไม่ออกถึงออกมาได้ก็น้อยเต็มที ท่านครูบาคันธา พอพูดเสร็จก็ยิ้มขึ้นมุมปาก และถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เฮ้อ โลกมนุษย์เมื่อพูด ถึงตอนนี้แล้วท่านครูบาคันธา ก็พูดขึ้นมาอีก พร้อมกันหันหน้ามาทางข้าพเจ้า เพื่อที่จะเตือนให้ข้าพเจ้าได้ตั้งใจฟังและให้รับรู้สิ่งที่ตัวท่านจะพูดแล้วตัวท่านครูบา คันธาก็พูดขึ้นมาต่อหน้าพญาพิงคราชและตัวข้าพเจ้าว่า นี่นะไพศาล การเกิดมาอยู่ ในโลกมนุษย์มันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง แต่ก็มีบางคนว่าเป็นสุขอย่างมากเพราะคน ๆ นั้นเขามีความสุขอยู่ในทรัพย์สินเงินทอง อำนาจวาสนาจนหลงตัวไปเหมือนกับ หมาก็ขบกินกระดูกหมูที่หาขึ้นเนื้อไม่ได้ก็หลงว่าอร่อยมันเขียว ที่แท้ก็หลงอยู่ ในน้ำลายของมันเอง พูดเสร็จท่านครูบาคันธาก็หัวเราะขึ้นมาอีก พญาพิงคราช ก็หัวเราะตามไปพร้อมกับพูดออกมาว่า ตัวข้าฯ ก็เป็นอย่างที่ท่านครูบาคันธา ว่าเหมือนกันนะ แล้วท่านทั้งสองก็หัวเราะพร้อมกัน

คนในโลกมนุษย์เราบางคนจะไปถือศีลที่วัดก็ต้องทะเลาะเบาะแว้งผิด เลี่ยงกัน เพราะสภาพทางบ้านที่มีภาระงานอยู่ถ้าไปศาลพบคนหมู่นี้แล้วช่วยบอก เขาด้วยเนื้อ (นะ) ว่าวัดแท้ ๆ นั้น อยู่ที่มีการประพฤติ ปฏิบัติ ไม่ใช่อยู่ที่สำนักวัดวา อารามต่าง ๆ เราอยู่กับเคหสถานบ้านเรือนรู้จักแบ่งเวลาเจริญแผ่เมตตาภาวนา อยู่ในศีล สมาธิ ปัญญา ก็ถือได้ว่าเคหสถานนั้นคือวัดเหมือนกันเนื้อ (นะ)

เออนี้ละ ไพศาล ท่านครุบาคันธาได้พูดขึ้นอีกนิตหนึ่ง เมื่อก็ตัวข้าฯ ครุบา ลืมไปถึงการหลงอำนาจ วาสนาหลงลาภยศเงินทอง ซึ่งนอกจากคนในโลกมนุษย์ จะหลงสิ่งเหล่านี้แล้วบางคนก็หลงเมียลืมนั่นเนื้อ(นะ) คือแม่เจ็บป่วยเดินไม่ได้ ก็ไม่ได้มาดูแล ข้าพเจ้านายไพศาลได้ถามไปว่า จะมีหรือในสังคมมนุษย์ในปัจจุบัน ครุบา คันธาได้บอกว่า มี ถ้ามีมันเป็นใครถึงมีความคิดอย่างนั้นท่านครุบาคันธาได้พูดว่า “ ให้สุ(ไพศาล) ดูไปข้างหน้าเตอะ (เถอะ) อีกไม่เกินสี่ปีข้างหน้าก็จะได้เห็น เมื่อเห็นแล้วก็ปลงเนื้อ(นะ)” มาถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราซก็ได้พูดว่า “ เรื่องอย่าง นี้ในสมัยตัวข้าฯ ยังอยู่ในโลกมนุษย์ ตัวข้าฯ ก็เกือบลืมนั่นไปเช่นกัน คือ เกือบลืมนั่น เพราะได้เมียใหม่เพราะแม่แก่เฒ่าไปผู้เป็นเมียยังสาวดูอันใดก็น่าจับต้องไปหมด ” ท่านพญาพิงคราซพูดเสร็จก็ได้หันหัวเราะมาทางตัวข้าพเจ้านายไพศาล

ตัวครุบาคันธาและท่านพญาพิงคราซ ได้พูดกันไปคุยกันไปเรื่อย ๆ ตาม ราชทาง บางอย่างก็พูดคุยเพื่อต้องการให้ตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) ได้รู้ บางอย่าง ท่านครุบาคันธาและพญาพิงคราซก็ไม่ต้องการให้ตัวข้าพเจ้าได้รู้มีอันหนึ่งที่ตัวท่าน ครุบาคันธาได้พูดขึ้นในระหว่างทางเพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับรู้รับทราบคือ การมีศีลของ มนุษย์โลก ท่านครุบาคันธาได้พูดว่า “ คนเรานะจะมีศีลได้ บางคนก็ไปขอศีลกับ นักพรต นักศีล สมณเพศ อันนี้มันเป็นศีลทุกขยาภอกนาถาเป็นศีลที่ทรมาณลำบาก เพราะจะมีศีลทั้งทีก็ต้องไปขอผู้อื่น คนมีศีลโดยไม่ต้องไปขอใคร ไม่ว่าจะเป็นนักศีล นักพรตหรือสมณเพศที่ไหนคือ รับรู้รับทราบแล้วนำไปปฏิบัติเองตามกำลัง ของตัวเอง อันนั้นถือว่าเป็นศีลมันมีหรือศีล ศีลรวย ” ท่านครุบาคันธาพูดขึ้น แล้วหันหน้ามายิ้มให้กับข้าพเจ้านายไพศาลก็ได้ยิ้มตอบท่าน

ท่านทั้งสองคือครุบาคันธาและพญาพิงคราซได้พาผมเดินตามเส้นทางนั้น ตลอดเป็นระยะทางไกลพอสมควรท่านทั้งสองก็ได้มาหยุดอยู่ตรงที่มีชายวัยกลาง คนสามคนมานั่งรออยู่ข้างทางข้างหน้า ซึ่งตามที่ผมสังเกตชายทั้งสามมีการเตรียม การล่วงหน้า เมื่อมาถึงชายทั้งสามคนแล้ว ท่านครุบาคันธาและท่านพญาพิงคราซ ก็ได้พาตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) หยุดจากนั้นท่านครุบาคันธาผู้เป็นประธานในการ นำตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) ไปได้พูดกับชายวัยกลางคนทั้งสามคนนั้นว่า “มีอะไร จะส่งไปยังโลกมนุษย์ก็ส่งได้แล้วเพราะถึงเวลาที่จะได้ส่งกัน” ท่านพญาพิงคราซ ก็ได้พูดส่ายหน้าไปอีกว่า “มีชื่อว่าอะไรจะส่งเรื่องอะไรไปก็บอกให้ทราบด้วยนะ เพราะตัวผู้นี้” ท่านพญาพิงคราซพูดพร้อมกับชี้มือมาที่ตัวข้าพเจ้า (นายไพศาล) “ยัง ไม่ทราบยังไม่รู้จักพวกสุทั้งหลาย” เมื่อท่านครุบาคันธาและท่านพญาพิงคราซพูด เสร็จชายทั้งสามคนก็ได้ยกมือไหว้และชายหนึ่งในสามนั้นก็ได้พูดขึ้นมาว่า “ไหว้ สา ท่านครุบาคันธาและท่านพญาพิงคราซตัว ข้าฯ ทั้งสามคนนี้มีชื่อว่า นายน้อย จันตะ, นายน้อยคำภีระ, นายน้อย ญาณะ ตัวข้าทั้งสามคนนี้ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ไปแล้วเมื่อเดือนยี่เหนือ ออก (ขึ้น) 13 ค่ำ ปี พ.ศ. 2325 โดยโรคลงดำแดง (โรคหิวาต์) เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วตัวข้าฯ ทั้งสามก็ได้มาอยู่ที่นั่นคือ แดนสักทั้ง โลกั้งแล้วก็ต้องหมดบุญจากแดนนี้เพื่อที่ได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะตัวข้าฯ ทั้งสามคนนี้ยังไม่หมดเชื้อเกิด ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน โลกมนุษย์อีกหลาย

ภพหลายชาติและตัวข้าฯ ก็จะต้องไปเกิดโลกมนุษย์อีก 3 ปี ข้างหน้าแต่ก่อนตัวข้าฯ ทั้งสาม จะเกิด ตัวข้าฯ ก็  
ขอบอกเรื่องราวความเป็นไปเกี่ยว กับสิ่งสำคัญและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในเขตเวียงพิงค์เชียงใหม่ โดยเฉพาะในเขต  
อำเภอหางดง นั่นก็คือพระเจ้านั่งโกน “ มาถึงตอนนี้ชายหนึ่งในสามคนนั้นก็ได้ พูดออกมาว่า “ตัวลุงคือนาย  
จันตะนะไพศาลผู้เป็นล้ามในเมืองมนุษย์เคยได้ยิน พระเจ้าตนนี้มัย (พระเจ้าองค์นี้ใหม่) “ข้าพเจ้านายไพศาลได้  
ตอบว่า “เคยได้ยินอยู่” เมื่อได้ยินแล้วไพศาลทราบเกล้า (เรื่องราว) ของพระองค์นี้มัย ” (พระพุทธ รูปองค์นี้  
ใหม่) ข้าพเจ้านายไพศาลตอบว่า “ไม่เคยได้ยิน” เมื่อ ไม่เคยได้ยินตัวลุงน้อย จันตะก็จะเล่าให้ฟังเอามัย ”  
ข้าพเจ้า ( นายไพศาล) ได้ตอบไปว่า “โอ้ ! ตีค่า... (ตีสิ) เพราะคนในโลกมนุษย์จะได้รู้ทราบไว้ และจะได้เล่าสู่  
ลูกหลานให้ฟังต่อๆ กันไป” เมื่อพูดถึงตอนนี้ลุงน้อยจันตะ ก็ได้หัวเราะ ขึ้นมาอย่างพึงพอใจจากนั้นนายจันตะ  
ก็ได้เล่าเรื่องราวพระเจ้านั่งโกนให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ได้ฟังว่า “พระเจ้านั่งโกนเกิด จากครั้งหนึ่งพระเจ้ากาวิละ  
ผู้เป็นเจ้าเมืองเชียงใหม่ได้เสด็จไปกราบพระบรมธาตุ จอมทอง ซึ่งในตอนนั้นท่านได้มาตั้งบ้านแปงเมือง และช่อง  
สุ่มผู้คนที่บ้านวังสะแกง ปากแม่น้ำลี้เมื่อตัวท่านพระเจ้ากาวิละได้กราบไหว้สาพระธาตุสี่จอมทอง เสร็จแล้ว  
ท่านก็ได้พาทหารเหล่าเสนาอำมาตย์เตวแอ่ว (เดินเที่ยว) มาเรื่อย ๆ โดยระหว่าง การเดินเที่ยวก็ได้ชักชวนเอา  
หมู่คนมาเป็นลูกน้อง บ่าวไพร่เพื่อช่องสุ่มหมู่คนกอบกู้ บ้านเมืองท่านพระเจ้ากาวิละได้พาหมู่คนถึงที่บริเวณ  
พระเจ้านั่งโกนในปัจจุบัน ก็ได้มายัง (หยุด) ที่บริเวณนี้เพราะตัวท่านได้เดินทางมาอึดอ่อน (เหนื่อยอ่อน) และ  
ตัวท่านพระเจ้ากาวิละก็มาเล็งเห็นว่า ที่แห่งนี้สงบร่มเย็น เป็นป่าคงไม่ใหญ่ท่าน จึงนอนพักที่แห่งนี้มีบึงหนึ่ง  
พร้อมกับบริวารก็นอนพักด้วยกันเมื่อนอนพักหายอึดอ่อนแล้ว (หายเหนื่อยแล้ว ) พระเจ้ากาวิละก็ได้ (พูด) กับ  
บริวารของท่านว่า “นี่นะ ! สู้เหยที่แห่งนี้เป็นที่จุ่มเย็นดินะ (ร่มเย็น )เฮา (เรา) จักแบ่ง (สร้าง) อาหยัง (อะไร)  
ไว้สักอย่างเพื่อเป็นที่สักการะหรือเป็นที่ยึดมั่นในจิตใจบริวารคนนั้นก็ได้ออกแบ่ง พระเจ้าพระเจ้าเตอะท่านเอ๋ย  
! ( สร้างพระพุทธรูปเถิดท่าน) พระเจ้ากาวิละก็มีความ ปิติยินดีเป็นอย่างมากจึงได้รับปรึกษากันว่าจะสร้าง  
พระพุทธรูปแบบไหนจะดี จะหล่อทองที่ไหนจะเหมาะ แล้วก็ตกลงกันว่าการจะไปขอทองที่ชาวบ้าน นั้นจะ  
เป็นการยากลำบากเพราะชาวบ้านอยู่ในภาวะยากจนเป็นใจ บ้านแตก สาแหรกขาด บ้านก็กลายเป็นป่า นา  
กลายเป็นดงรกร้าง เป็นที่อยู่ของป่าข้างดงเสือ ในขณะนั้นเองพระเจ้ากาวิละก็ได้มาเล็งเห็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง  
คือต้นไม้เป็น พระเจ้านั่งโกนในปัจจุบันมีความคิดว่าจะตัดต้นไม้ต้นนี้ลงและตัดเป็นก้อม ๆ (เป็น ขนาด ๆ) เพื่อ  
แกะสลักเป็นพระเจ้า(พระพุทธรูป) เมื่อท่านพูดออกมาก็มีบริวาร ของท่านได้ท้วงติงว่าไม้ขนาดใหญ่อย่างนี้ไม่  
ควรจะโค่นล้ม เพราะไม้อย่างนี้มี เทวดารักษาเห็นสมควรว่าแกะคาต้นนั้นเลยพระเจ้ากาวิละได้ยินดังนั้นก็เห็นดี  
ด้วย บริวารทั้งหลายก็เห็นดีด้วย จึงพร้อมใจกันทำฮ้านนั่ง (นั่งร้าน) เพื่อแกะสลักกลาง ลำต้นไม้ใหญ่ ดังที่เห็น  
ในปัจจุบันนี้วันที่เริ่มทำการแกะสลักนั้น เป็นเดือน 12 แรม 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 2325

จากนั้นนายน้อยจันตะก็ได้เล่าให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ฟังต่อหน้าครูบา คันทาและพญาพิงคราชาว่าใน  
การแกะสลักพระเจ้านั่งโกนในคราวนั้นได้มีคนมาช่วย พระเจ้ากาวิละอันเป็นบริวาร 21 คน เป็นชาวบ้านผู้  
ทุกชะตะมีแต่น้ำเลือดน้ำหนอง 5 คน ในระหว่างการแกะสลักพระเจ้านั่งโกนนั่น เสนาอันเป็นบริวารก็ได้แกะ  
พระเจ้าตามต้นไม้บริเวณนั้น 21 องค์ คือแกะคนละองค์ ส่วนทุกชะตะที่มีแต่ น้ำเลือดน้ำหนองนั้นได้แกะตาม  
ต้นไม้คนละองค์เหมือนกันแต่ปัจจุบันเหลือแต่ พระเจ้านั่งโกนองค์เดียวเท่านั้น เพราะนอกจากนั้นถูกคนอื่นมี

นิสัยเป็นบาปหนา อาธรรมลักขโมยไปเป็นค่าของเงินทองไปและคนหมู่นี้ก็ยังไม่ได้ไปผูกไปเกิดเป็น มนุษย์  
เป็นได้แค่สัตว์เดรัจฉานจนถึงชาติปัจจุบันนี้

“เออ! นี่นะไพศาล” (นายน้อยจันตะได้พูดขึ้นอีก) “ในคราวนั้นได้มี ชาว บ้านเห็นพระเจ้ากาวิละป็น  
ขึ้นฮานนัง (นั่งร้าน) แกะสลักพระเจ้าฯ ก็มีความเอ็นดู พระเจ้ากาวิละนั้นจึงถวายช้างให้พระเจ้ากาวิละนั้นขี่คอ  
แกะสลักช้างตัวนั้นก็ยอมให้ พระเจ้ากาวิละขี่คอโดยบัดินบัตวัง (อยู่หนึ่ง) ทั้งนี้เพราะเทวดาช่วยคลบันดาลด้วย  
เนื้อ!”

จากนั้น นายน้อยจันตะก็ได้บอกออกไปอีกว่า บริวารและทุกขะที่มีแต่ น้ำเลือดน้ำหนองคนสำคัญที่  
ช่วยพระเจ้ากาวิละทำนั้งร้านและช่วยงานต่างๆ ในการ แกะสลักพระเจ้านั่งโก้นให้สำเร็จไปได้ด้วยดีนั้นพระเจ้า  
กาวิละ ได้อนุโมทนา ส่วน ของทุกขะตะพระเจ้ากาวิละก็ไม่ได้รังเกียจ โดยให้คนหมู่นี้เป็นคนช่วยในด้านเผา  
และ ปรับพื้นที่นั้นให้ราบไม่ไหม้ดเมงร้นเขามาใกล้พระเจ้ากาวิละ

จากนั้นนายน้อยจันตะก็ได้บอกรายชื่อบริวารของพระเจ้ากาวิละที่ได้ช่วย การแกะสลักพระเจ้านั่งโก้น  
ตลอดถึงทุกขะตะทั้งห้าคนให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ได้ฟังดังนี้

1. บริวารพระเจ้ากาวิละทั้ง 21 คนมีชื่อดังนี้

- |                     |                   |
|---------------------|-------------------|
| 1. เสนาปราบเมือง    | 2. เสนากุงเมือง   |
| 3. เสนาคำวอน        | 4. เสนาคำสอน      |
| 5. เสนาค่ายอด       | 6. เสนามนา        |
| 7. เสนากำเปิง       | 8. เสนากาบคำ      |
| 9. เสนาดวงป้อม      | 10. เสนาดวงขัน    |
| 11. เสนากอม         | 12. เสนาทรา       |
| 13. เสนาดวงเชื่อม   | 14. เสนาควงดับ    |
| 15. เสนาดวงวาด      | 16. นายน้อยโสภา   |
| 17. นายน้อยสินวล    | 18. นายน้อยผาหยาด |
| 19. นายน้อยยังเปียง | 20. นางคำจา       |
| 21. นางคำหยาด       |                   |

2. หมู่ทุกขะตะที่เป็นที่นำรังเกียจ ซึ่งมีด้วยกัน 5 คน นั้น นายน้อยจันตะ

ได้บอกให้ข้าพเจ้า (นายไพศาล) ฟังมีชื่อดังต่อไปนี้

- |               |           |
|---------------|-----------|
| 1. นายขันทะนะ | 2. นายยะ  |
| 3. นายปะ      | 4. นายหุบ |
| 5. นายฉิน     |           |

หมู่คนทั้งหมดนี้ได้มีศรัทธาในการแกะสลักพระเจ้านั่งโก้น ได้ช่วยทั้งแรง กายวาจาโดยไม่ได้อามิส  
สินจ้างพระเจ้านั่งโก้นจึงแกะสลักเสร็จโดยใช้เวลาเพียง 10 วันเท่านั้น เมื่อแกะสลักเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระเจ้า  
กาวิละจึงได้จัดให้มีการอบรม สมโภชน์ พุทธาภิเษก โดยได้นิมนต์ท่านครูบาเจ้า รัตนสิริวังโส วัดเวียงดง ผู้เป็น

พระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาเป็นประธานในการพุทธาภิเษกและพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบอีก 4 รูป มา  
อบรมสมโภชน์และพุทธาภิเษก ซึ่งมีชื่อดังนี้

1. ท่านสวาทเจ้าศีลวรรณ
2. ท่านสวาทเจ้าธรรมมะปัญญา
3. ท่านสวาทเจ้าปิ่นตา
4. ท่านสวาทเจ้าสุธรรมมา

เมื่อพุทธาภิเษกแล้วพระเจ้ากาวิละได้ตั้งชื่อพระเจ้านั่งโกนองค์นี้ว่า “ พระเจ้า ศิริมหาวนาภาวิละ ”  
และก่อนที่ครุบาเจ้ารัตนสิริวังโสจะให้พรและอนุโมทนาในการ บุญครั้งนี้ท่านครุบาเจ้ารัตนสิริวังโสได้หัน  
หน้ามาพูดกับหมู่บริวารฯ พระเจ้ากาวิละและหมู่ทุกชะตะว่า “ หมู่ผู้ต้องการปรารณาอันใดกาหาให้อธิฐาน  
เอาเองเน้อ ” ฝ่ายหมู่บริวารของพระเจ้ากาวิละทั้งหลายได้อธิฐานว่า “ ขอให้หมู่ข้าฯทั้งหลายได้เกิดมาชาติ  
หน้าได้เป็นมนุษย์เป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมีทั้งทรัพย์ภายในและทรัพย์ภายนอกด้วย ”

ฝ่ายใหญ่ทุกชะตะนั้นได้อธิฐานว่า “ ขอให้หมู่ข้าฯทั้งหลายเหล่านี้ ได้เกิดมาชาติหน้า ขอให้ได้เกิด  
เป็นมนุษย์มีผิวพรรณวรรณะผุดผ่องใสเป็นที่รักใคร่ หมายปองของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายด้วย ” ท่านครุ  
บารัตนสิริวังโสได้ฟังนั้น ก็เปิงอึกเปิงใจ (พออกพอใจ) แล้วหัวเราะออกมาเสร็จแล้วท่านครุบารัตนสิริวังโส ให้  
พรทุกคนได้สมปรารถนาทุกภพทุกชาติไป

ด้วยบุญกุศลอันนี้ก็ได้ส่งผลให้ทุกคนได้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลก วัฏสงสารและได้เป็นไปตามแรง  
อธิฐานจิตปรารถนาของแต่ละคนแล้วและทุก คนก็ได้เกิดมาในโลกมนุษย์ในชาติปัจจุบันมีชื่อ อ้อง (เรียก)  
ตามชื่อในสภาวะ โลกมนุษย์ในปัจจุบันชาตินี้ว่า.... จากนั้นนายน้อยจันตะ ก็ได้บอกให้ข้าพเจ้า นายไพศาลดังนี้

1. เสนาปราบเมือง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายพิศิษฐ์ วรอุไร
2. เสนากรุงเมือง เกิดมาชาตินี้กลับชาติเป็นผู้หญิงมีชื่อว่า อรวรรณ นิธิสินประเสริฐ  
สองคนนี้นายน้อยจันตะได้บอกว่าไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะรู้จักเอง
3. เสนาคำวอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเถกิงศักดิ์ พัฒโน อ้อ! ท่านผู้ว่าลำพูนผมรู้จักดี นายน้อยคำ  
จันท์หัวเราะขึ้นใส่ข้าพเจ้า ( นายไพศาล)

4. เสนาคำสอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเจริญ เองศิลป์
5. เสนาค่ายอด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายบันลือศักดิ์ เทพหัสติน ณ อยุธยา
6. เสนามนา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายนพคุณ รัฐผไท
7. เสนากำเปิง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเสริมศักดิ์ ผลัดธุระ
8. เสนากาบคำ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสมบัติ เตียววิเศษ
9. เสนาดวงป้อม เกิดมาชาตินี้เป็นตำรวจ ชื่อ นายนิรันดร์ ชัยนาม

คนๆ นี้ชาวเมืองพืงค์เชียงใหม่รู้จักดีว่าเป็นเจ้าเมืองเก่าเน้อ (ผู้ว่าฯ เชียงใหม่ เก่า) ข้าพเจ้า (นาย  
ไพศาล) ก็ได้รับทราบคำพูดของท่านไว้

10. เสนาคงขัน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชลอ ธรรมศิริ
11. เสนากอม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายชัยยา พุนศิริวงศ์

คน ๆ นี้ ก็เป็นเจ้าเมืองพิงค์ เชียงใหม่ เก่าเหมือนกัน เนื้อ นายน้อยจันตะ พุดขึ้นและยิ้มเล็กน้อย

12. เสนาทะรา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสาริน พุนศิริวงศ์

คนๆ นี้ตัวข้าฯ ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ หลังจากเรื่องนี้เผยแพร่ไปไม่นาน

13. เสนาควงเต็ม เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า วรวัฒน์ ทองเย็น อยู่ที่ 61/1 หมู่ 3 ต. วังตะเคียน อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา

14. เสนาควงต๊ับ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายจันทร์มา ภูวงศ์ไกร อยู่ที่ 62 หมู่ 5 ต. บังเรียง อ. ชุมแพ จ.ขอนแก่น

15. เสนาดวงวาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวสันต์ เลิศธรรมเทวี

อ้ายคนนี้ผมรู้จักดี ผม (นายไพศาล) ได้บอกให้ นายน้อยจันตะทราบ นายน้อยจันตะได้หัวเราะขึ้นอย่างมีความสุข

16. นายน้อยโสภา เกิดมาชาตินี้เป็นทหารซื้ออตุลย์ มะลิพันธ์ อยู่ศูนย์ สงครามพิเศษ จ.ลพบุรี

17. นายน้อยศรีนวล เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายไชยณรงค์ แกهلวง คน ๆ นี้ข้าฯ ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้ เพราะต่อไปจะรู้จักกันเอง

18. นายน้อยผาหยาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่านายไพโรจน์ รัตนานุสรณ์ อยู่ที่ 1927 ซ.พร้อมมิตร ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา

19. นายน้อยยังเปียง เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายวิหาร กล้ารอด อยู่ 9 หมู่ที่ 4 ต. กุดน้ำใส อ. จัตุรัส จ. ชัยภูมิ

20. นางคำจา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางจันดี แกهلวง คน ๆ นี้ข้าฯ ไม่ชอบบอกที่อยู่ให้เพราะต่อไปจะรู้จักกันเองเนื้อ ข้าพเจ้า (นายไพศาลก็รับคำไว้)

21. นางคำหยาด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางสุมาลี เล่าห์จ๊ะกูล คน ๆ นี้ ทำงานอยู่เมืองบางกอกจะไม่บอกที่อยู่เพราะต่อไปจะรู้จักกันเอง

ส่วนทุกชะตานายน้อยจันตะได้กรุณาบอกชื่อให้ดังนี้

1. นายขันทะนะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า (เจ้าตัวไม่อนุญาตให้ลงชื่อที่อยู่และรูปถ่าย)

2. นายยะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายปรีชา มรกฏจินดา อยู่ 56 หมู่ 6 ต. คลองใหม่ อ. สามพราน จ. นครปฐม

3. นายปะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายธีรวิฑูม ขำนาญนา อยู่บ้านเลขที่ 5 หมู่ที่ 3 ต.แหลมสน อ.ละงู จ. สตูล

4. นายชุด เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายสุรเชษฐ์ คะมาลี อยู่บ้าน เลขที่ 58/1 ถ. วังจันทร์ ต.ในเมือง จ. พิชณุโลก

5. นายเอน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายฉัตรชัย อนุกุลมีชัย

คน ๆ นี้นั้นน้อยจันตะได้บอกเพราะต่อไปข้างหน้าจะเป็นกำลังของ ศาสนา คนหนึ่งเนื้อ เมื่อมาถึงตอนนี้แล้วนายน้อยจันตะก็ได้บอกขึ้นอีกว่าในเงิน นั้นนะ (ในขณะนั้น) ก็ได้มีคนซึ่งเป็นชาวบ้านสามคนได้มาช่วยจีแครงไฟ (จุดไฟ) ให้พระเจ้ากาวิละและบริวารได้เอี้ยะ...น (ทำงาน) เกี่ยวกับพระเจ้านั่งโกนในตอนกลางคืน คนสามคนนี้มีชื่อว่า 1. นายมือก 2. นายหยึด 3. นายเป้ง ซึ่งทั้งสามคนนี้ได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์ชาติก่อนเป็นหมู่เดียวกัน ชาตินี้ก็เป้นหมู่เดียวกันอีก โดยทั้งสามคนนี้มีชื่อในชาติปัจจุบันว่า

1. นายชัยณรงค์ ยงใจยุทธ
2. นายชาญ ธีระสุพะ
3. นายสุรศักดิ์ นันทศิริ

ตามลำดับเนื้อ และทั้งสามคนนี้ตัวข้าฯ ก็ไม่ขอบอกที่อยู่เช่นกัน เพราะ เป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ นายน้อยจันตะได้กล่าวเอ่ยขึ้นส่วนท่านครูบา เจ้ารัตนศิริวังโสและพระสงฆ์อีก 4 รูป ที่นิมนต์มาพุทธานิเทศพระเจ้านั่งโกน ในครั้งนั้นปัจจุบันก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้วเหมือนกัน ซึ่งมีชื่อตามลำดับดังนี้

1. สาธุเจ้ารัตนศิริวังโส เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่าสาธุเจ้าอินตา อินทจักโก วัดน้ำบ่อหลวง อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
2. สวาธุเจ้าศีลวรรณ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่าสาธุเจ้า พรศักดิ์ คุณธำโล วัดพระธาตุช้างค้ำ 1 อ. เมือง จ. น่าน
3. สวาธุเจ้าธรรมมะปัญญา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าเต้า คำภีโล วัดร่องขุด อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
4. สาธุเจ้าปินตา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า สาธุเจ้า บุญมา เมธो วัดท่าโป่ง อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่
5. สวาธุเจ้าสุธรรมมา เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่าสาธุเจ้า อินทร ปัญญาวัฒน วัดสันปายางหลวง อ. เมือง จ. ลำพูน

เฮ้อ ! น้อยจันตะได้ถอนหายใจขึ้น แล้วพูดกับข้าพเจ้า (นายไพศาล) อีกว่า หมู่คนเหล่านั้นนะไพศาลบาง คนก็มาสว่างไปสว่าง บางคนก็มาสว่างไปมืด คนที่มา สว่างไปมีคนี้เพราะถูกกิเลส ตัณหาลาภยศ สรรเสริญ ครอบงำจิตใจจนลืมตัวเองตัวข้าฯ นายน้อยจันตะนักใจ (หนักใจ) แต่ ๆ (จริงๆ) กับคนหมู่นี้จากนั้นนายน้อยจันตะ ผู้เล่าก็ได้บอกกับข้าพเจ้า (นายไพศาล) ว่าเมื่อล่ำในเมืองมนุษย์ (หมายถึง นายไพศาล) ได้พบหมู่คนเหล่านั้นแล้วก็พยายามบอกให้เขามีศีลมีธรรม มีพรหมวิหาร คอยเอื้ออารีกับหมู่คนที่ไม่มีโอกาสเพราะศีลธรรม เราจะต้องมันอยู่ได้ก็อาศัยรากฐาน อันดีงามของจิตใจ ถ้าจิตใจไม่ดี เป็นแน่แท้ จากนั้นนายจันตะก็ได้เล่าถึงบุญกรรม ของแต่ละคนจะมีบุญบาปในอดีตชาติซึ่งจะมีผลกระทบในชาตินี้อย่างไร ในส่วน ของบุญกรรมที่ไม่ดีที่จะมีผลกระทบชาตินี้นายน้อยจันตะก็ได้ บอกแนวทาง แก้ไขไว้ให้ด้วย

สุดท้ายนายน้อยจันตะก็ได้บอกชื่อชาติหน้าของแต่ละคนไว้ ซึ่งในกรณี ของชาติหน้าและบุญกรรมชาติหน้าก็ขอให้ทุกคนหมั่นทำบุญทำทานใน บุญกิริยาวัตถุ 10 ไว้ให้ดีแล้วชาติหน้าจะได้ไปเกิดเป็นมนุษย์ตามที่ท่านได้บอก ชื่อไว้แต่ถ้าหากคนใน หมู่นี้ทำอกุศลกรรมอันใหญ่โตมีจิตใจที่ไม่เป็นธรรม ชีวิตการเกิดในชาติหน้าที่ต้องเปลี่ยนไปเกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่าการเป็นมนุษย์

ในกรณียุทธกรรมของแต่ละคนในส่วนที่ดีและไม่ดีในอดีตชาติที่จะมี ผลกระทบในชาตินี้และแนวทางแก้ไขตลอดถึงชื่อในชาติหน้าว่าชื่ออะไร ถ้าหาก บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจก็ให้ติดต่อกับข้าพเจ้า (นายไพศาล) มาโดยตรงข้าพเจ้าจะพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไปเมื่อพูดกันจบแล้วนายน้อยจันตะ ก็ถอนหายใจเอือกหนึ่งเป็นการถอนหายใจที่ค่อนข้างสบายใจแล้วพูดต่อไปอีกว่าข้า สบายใจเหลือเกินที่ได้ลามาในเมืองมนุษย์ฟัง (หมายถึง ผมนายไพศาล) เพราะ ตอนนี้ไปข้าฯ ก็จะต้องถึงกำหนดไปเกิดในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่งเพราะตัวข้าฯ ก็ยัง ไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเป็นไปตามวิถีสงสารตามที่พระพุทธรองค์ได้บัญญัติไว้มาถึงตอนนี้ท่านพญาพิงคราชได้ถามขึ้นว่าจะไปเกิดกับไฟ (จะไปเกิดกับใครเกิดเมื่อไร) นายน้อยจันตะ ได้บอกว่าจะไปเกิดกับลูกของข้าฯ ในอดีตชาติ ซึ่งก็ได้ไปเกิดในโลก มนุษย์ปัจจุบัน มีชื่อนายเจษฎา ประสิทธิ์ดำรงค์ และนางอันวิดา อภิจารี ซึ่งเมื่อ สองร้อยกว่าปีเขา ได้เกิดที่เมืองพิงค์เชียงใหม่เป็นลูกของข้าฯ เองซึ่งมีชื่อนายน้อย คันแก้วและนายน้อย บุญเป็ง ตามลำดับเนื้อ (นะ) และตัวข้าฯ จะถึงเวลาไปเกิดใน โลกมนุษย์อีกไม่เกินสี่ปีข้างหน้า หรือไม่เกินสิ้นนาทียของที่นี่เด่นสักทั้งโลกงั้นนะ เอ้อ! นี่นะไพศาลนายน้อยจันตะได้พูดขึ้นมาโดยแสดงอาการจริงจังขึ้นมา เรื่องที่ข้าฯ เล่าทั้งหมดเกี่ยวกับพระเจ้านั่งโกนนี้ขอให้ไพศาล บอกและเผยแพร่ให้กับคนในโลกมนุษย์ฟังได้นับจากนี้ไปสามพรรษา (3 ปี) เนื้อเพราะถ้าบอกก่อนจะ ทำให้มีอุปสรรคในการเขียนเพราะยังไม่ถึงเวลาแต่เมื่อถึงสามพรรษาแล้วก็ให้บอกได้ เพราะถึงเวลาแล้วงานก็ไม่มีอุปสรรคตัวข้าฯ ก็ถึงเวลามาเกิดพอดี

และเรื่องนี้เมื่อเผยแพร่ไปก็ขอให้ไพศาล (ผู้เป็นลามาในเมืองมนุษย์) เผยแพร่ ให้กับคนที่ปัญญา คนมีจิตบอดใจบอดก็อย่าได้บอกให้เขาเหล่านั้นได้ทราบเนื้อ เพราะเขาจะสร้างเวรกรรมต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด ข้าพเจ้า (นายไพศาลก็รับคำไว้)

จากนั้นนายน้อยจันตะก็ได้พูดเป็นเชิงกราบลาท่านครูปาคันธาและ พญาพิงคราช พร้อมทั้งตัวข้าพเจ้าฯ ท่านครูปาคันธาก็ได้ให้พรแก่นายน้อยจันตะ ให้สมปรารถนาในการที่จะได้มาเกิดในโลกมนุษย์อย่าให้ได้ทุกข์ยากลำบากขอให้ มีทั้งทรัพย์ภายในและทรัพย์ภายนอก นายน้อยจันตะก็รับคำสาธูแล้วกราบลง ที่เท้าครูปาคันธาแล้วเงยหน้าขึ้นพร้อมทั้งพูดออกมาโดยมีน้ำตาคลอเบ้าว่าเกิดมา ชาติหน้าจะได้เกิดที่ดีกับเขาบ้างเพราะแต่ละชาติที่แล้วมาทรมานลำบากทุกข์ยาก เชิญใจ ฮิปมาค้าขึ้น (ทำมาค้าขายไม่ดีขึ้น) เอ้อ ! ต่อไปชาติหน้าดีแล้วนะ ท่านครูปาคันธาพูดขึ้นอีกครั้งหนึ่งเสร็จแล้วท่านครูปาคันธาและท่านพญาพิงคราช ก็ได้ลาจากที่นั่นแล้ว ได้นำข้าพเจ้า(นายไพศาล) เดินทางจากที่นั่นไปที่อื่น ๆ อีก ซึ่งท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปพบกับบุคคลต่าง ๆ ที่ได้ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว แล้วท่านเหล่านั้นก็ได้ส่งมายังโลกมนุษย์ว่า ได้ตายจากโลกมนุษย์แล้วได้อยู่ที่เย็นตก ที่ร้อนเพราะบุญกรรมอะไรที่ส่งผลให้และจะต้องทำอะไรบ้างซึ่งในคืนนี้ท่านครูปาคันธา และพญาพิงคราช ก็ได้พาผมไปพบหมู่คนได้กลุ่มหนึ่ง มีประมาณ แปดคน ซึ่งถือ เป็นนิมิตตามปกติในแต่ละคืนของข้าพเจ้าและเมื่อได้เรื่องได้ราวมามากแล้ว ท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับลงมาถึงที่ไหนก็ไม่ทราบ ผมก็สะดุ้งตื่นนอนเมื่อเหลียวมองนาฬิกาก็เป็นเวลาตี 5.35 นาฬิกาของเช้าวันที่ 20 กรกฎาคม 2540

เมื่อถึงเวลาอันสมควรตัวข้าพเจ้าก็ได้เขียนเชิงบันทึกเรื่องราวให้ท่าน ผู้สนใจได้ทราบเพียงเท่านี้ มั่งคะ ลัง นิมิตดังกล่าวยังนิมิตความฝันอันเป็นมงคล ก็ขอจบเพียงเท่านี้ก่อนแล



เขียนเชิงบันทึก

วันที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2543

บันทึกเสร็จ

วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2543 เวลา 20.30 น.

ผู้บันทึก/บันทึก

ไพศาล แสนไชย

ผู้เรียบเรียง

กระตี่น้อย ห้อยวิหาร